

zavoljo par Bog vedi od kod privandranih slovenozrecev sedaj pred celo Avstrijo v maločastnem razgovorjanju biti.

Nemški Schmiderer pleže na slovenskega konja.

I. Več let smo Slovenci v mariborskem, v slovenskem bistriskem in sv. lenartskem okraji morali trpeti, da sta se znana Seidl-Brandsteter bahala kot deželna poslanca teh okrajev. Številni pa še bolj neumni nemškutarji pomagali so jima na slovenskega konja. Sčasoma se Slovenci vzdramimo in vržemo drzna tujca, da jima po vseh kostéh zapraši. Dr. Radaj in kmet Fluher postaneta naša deželna, blagi in pravicoljubni baron Goedel naš državni poslanec.

Sedaj bližajo se zopet volitve in dedič naslednik Brandsteter-Seidlov, mariborski Hammer-Amboss, dr. Jož. Schmiderer, misli, da je sedaj prišel ugodni čas, vsiliti se Slovencem za deželnega poslanca in vplezati na slovenskega konja. No, sedaj še ni na njem. Zaganja se in hopsa pa uže močno. S pomočjo volilnega reda, ki dopušča da Mariborčani trikrat volijo, pritiščal je v okrajni zastop. Nemčurji pa nemškutarji se zopet oživijo, kakor hrošči, kedar po deži solnce prisije. Vzamejo in položijo prvo Seidelnovo krono svojemu novemu glavaču nad ušesa. Schmiderer postane načelnik okrajnemu zastopu. Mariborčani mu posadijo na glavo drugo Seidlovo krono izvolivši ga v državni zbor. Sedaj spenja uže sam svoje suhe prste po tretji kroni: rad bi se vsilil še Slovencem za deželnega poslanca.

V to svrhu je dolgo rovlje. Marljivo zbira okolo sebe stare nemškutarje, revni ostank nekdanje Seidelneve garde. Na strani mu stoji nemški šulverein pa njegov glavač ekstrater Nagele. S tem lazi in plazi okoli in povsod obira, kakor kaka stara šrbljava baba, naše slovenske poslance, da bi zaupanje do njih spodkopal. Kot zaveznika pozval si je še iz Spielfelda „nemški bauernverein“, češ, ta bo najboljša past za „dumme bindische Bauern“. S toto tujo koprivo začel je loviti Slovence pri št. Ilji, na Pesnici in goruji Kungoti pa do sedaj le par gorečih pristašev vlovil. Leitersberskega „Franceljna“ pa Ursiggga v Rožpahu.

Da bi slovenskih kmetov več v svojo past zvabili, izdal je Spielfeldski Appoth poziv, naj pridejo v nedeljo 25. t. m. v Maribor poslušat njegove modrosti. No, in kaj hoče jim ponuditi? Tisto prošnjo, katero je razupiti častilec železnega Bismarka, širokoustni Schoenerer skrpal, od nemških kmetov v Spodnji Avstriji podpisati in državnemu zboru predložiti dal. Da bi jih leži za-se dobil, pobral je vse, kar uže dolgo nemški konservativci in slovenski po-

slanci za kmetski stan tirjajo in kar „Slov. Gospodar“ uže 18 let priporočuje. Ni čuda tedaj, da je prošnjo 8363 kmetov podpisalo, pa ni zapazilo strupa, ki je tudi primešan. Ali grdo je, da nemški liberalci to kmetom le sedaj ob času volitev pod nos držijo, da jih za-se omamijo, potem pa se za nje ne zmenijo ne. Ravno tako delajo sedaj Appoth, Schmiderer, Nagele itd. s slovenskim kmetom. Le omamiti in vloviti ga hočejo potem pa pastiti. In drugače tudi ne morejo, kajti nemški liberalci imajo uže takšne politične misli in namere, da pospešujejo gospodstvo bogatašev na škodo nepremožnikov. Zato vidimo, da so obrtniki in kmetje v zadnjih 20 letih strašno propadali, ker je nemški liberalizem zavladal. Od Schmidererjev, Nageletov, Appothov za kmeta pričakovati rešenja in zboljšanja, to je ravno tako neumno, kakor če bi kdo lisjaka kokošim za pastirja postavil ali kozla v vrt spustil za vrtnarja. Nemški kmetje so to uže dobro spoznali in zato za Spielfeldski „bauernverein“ tam nihče ne mara. No, in sedaj bi naj slovenski kmet tako neumen bil in se za koprivo poprijemal, katero nemški kmet nevoljen zametuje? Tako trepast zamore le zabit nemškutar biti, pameten Slovenec ne, to tem menje, ker vidi in bere, kako mu Appoth nesramno v svojem pozivu blato kida na slovensko duhovščino in poslance. Kdo se ne spominja tukaj sv. pisma: udari pastirja in ovce se razpršijo! Schoenererjeva prošnja ima tudi znano nemško-liberalno uš v sebi, naj bi naše dežele stopile v tesno zvezo s prajzovsko Nemčijo, torej z Bismarkom. To kaže, da je cukru primešana mišnica ali strup in se je Slovencem terej treba pasti izogibati, v kateri je nastavljena takšna vaba. Zato bodemo prihodnjic ljuliko od pšenice, strup od cukra prebirali, da bo vsem jasno, kako malo potrebujemo Slovenci Spielfeldskih zveličarjev pa Schmiderer-Nagelovih otrobov! Te naj le za-se prihranita.

Gospodarske stvari.

Škvorec.

Ta ptica ima v naturnem gospodarstvu imenitno nalogo izvrševati. Navadno pobira svojo hrano le po tleh, po travnikih in na polji. Brž pa, ko se gosonice v kakem kraju nevarno zaredé, preganja te tudi po drevji, — po zelnikih in repiščih.

On vrta v zemljo za ogrci, dokler so še bolj plitvo pod ruševino in tu koreniceje rastlinam glodajo.

Škvorec je tudi hudi sovražnik koreninskih gosonic, t. j. tistih gosonic, ki ob koreninah raznih rastlin živé. Na drugi strani pa škvorec pokončajo tudi veliko množino navad-

nih kobilic, predno jim še perotnice vzrastejo. Posebno pa pridno zalezuje in žre pri nas gole polže. Teh je namreč po travnikih, kamor škvorci najrajši zahajajo, največ. Po dolgih in vlažnotopljih jesenih se pa tudi po njivah in vrtilih prekomerno zarezajo tako, da se ljudje spominjajo, da je zavoljo požrešnih polžev bilo treba po dvakrat jesensko setev posejati.

Skvorec ima več dobrih lastnosti, med katerimi je tudi ta, da se človeka nič kaj preveč ne boji. Ta zaupljivost do ljudi je posebno vtemeljena na njegovi modrosti, po kateri ta ptica prav kmalo spozna, kdo mu kaj huđeega hoče in kdo ne. Iz tega je tudi jasno, zakaj se tako lahko v lesene škatle privabiti, da, in v njih vali.

Po takih valivnicah se jih na jednom drevesu po več parov naseli in v človeški bližnjavi vali. Nobena druga ptica se ne da tako lahko in v tolikem številu v prid poljedelstva in sadjereje rediti, kakor ravno škvorec

Kako spoznati ali bode meso in mast pri pitani živini dobro ali ne.

Ali bode meso dobro in mast po klanji bela, to se spozna pod jezikom dotične živali. Ako je jezična vez na spodnji čeljusti žolta, bode tudi meso in mast žolta, če pa je ta vez bela, bode tudi meso in mast po klanji več ali manj bela; po tem takem več ali manj temna ali svetla.

Ta poizvedba je sicer nekoliko težavna in mudna, vendar pa za take mesarje, ki se v poletnem času z napol pitano ali še slabejšo žizino zadovoljujejo, vendar hasnovita. Če je živina popolnoma opitana, tako sme prvi mast nekoliko žolteti in dobro blago se kmalo samo ob sebi spozna. Pri slabejšem blagu pa bela barva masti kupca bolj vabi. Mesar, ki tedaj le bolj poredko sem ter tje kako na pol opitano kravo zakolje, naj se toraj pri nakupovanju prepriča na povedani način, da ne bode škode trpel.

Pomoček zoper drisko pri teletih. Vzame se 50 gramov encijana, ravno toliko pelina in hrastove skorje, ki se mora pa poprej drobno v prah stolči. Vse to se med seboj pomeša in na suhem v steklenici za porabo hranuje.

Kedar se potrebuje, se vzame polna žlica te zmesi in se z ravno toliko rženimi otrobi pomeša na mlačni vodi v testo zamesi in iz tega testa kroglice naredé, katerih se po dve ali tri na dan bolenemu živinčetu daje. Po vrhu se še lahko da vode ali mleka piti.

Sejmi. 16. maja sv. Ilj v Slov. goricah, Pilštanj, Bizeljsko, 29. maja Arvež, sv. Lenart v Slov. gor., Ptujška gora, Cmerek, Rogatec, Studenice, 20. maja sv. Jurij v Slov. goricah, 21. maja Brašlovec, Konjice, sv. Lovrenc v Slov.

gor., 23. maja Loka, Ulimje, 24. maja Ptujška gora.

Dopisi.

Iz Slov. Bistrice. (Poberki od zadnjega zborovanja.) Slovence celega okraja močno veseli, da je Slov. društvo tako krepko in odločno postopalo ter ošabnemu nemurstvu do glave segnoli in grebene porezalo. Ves okraj je peščica kričačev strahovala. Sedaj pa ležijo ob tleh tako pobiti in osramoteni, da je kaj. Toda največ sramote nakopali so si sami s svojo neumnostjo in surovostjo. Bili bi Slovence pri miru pustili, modrijani bi ostali. Sedaj pa se jim povsod smeji. V dokaz nekaj poberkov. Dolgi M. prireži se zvečer k Slovincem, začne gorjačo vihteti baje rekoč: „ber bill mi aussi schmeissen“. No, tajnik pozove žandarje in ti pokažejo M. pravo pot. Vse se je smejalo, ko je srboriti petelinko daljeagal in gugal. Poličanski Bauman pripelja se v mesto na mesarskem vozičku imajočem na vsakem voglu po eno puntarsko „frankfurterco“. Žandar pristopi in ukaže skriti jih. Kako je Baumana napelo! Najraje bi bil iz kože skočil. Toda žandar ponovi svoje povelje in, ko se Bauman le zvija, strga mu črnorudeče-žoltega malika in vrže na vozič. Bauman se je skoro same žalosti razjokal, zvečer pa silno jezen z vozičkom brez nataknenih „frankfurtere“ domu brusil. Iz gornje Bistrice bili so najeti na pijačo in ravsanje, ter so se pijače dobro navžili. Ko bi bili pa imeli po želji nemčurjev plačnikov razsajat iti ter Slovence napadati, so rekli: No, hvala Bogu, zdaj smo se ga lepo tukaj zastoj navžili, zdaj pa pojedemo tje k Adelstein-u tam se pa bomo s Slovenci lepo „unterholtali“, taki osli pa ne bomo nikoli več, kakor so bili naši tovarši svoje dni v novi Vesi, ko jih je potem 15 v ječi sedelo. Ker so se dali od nemčurjev liberalnih s šnopom in pivom podšuntati, da so šli Slovenci Slovencev tepst. Prišli so k Adelsteinu, ter ondi lepo pošteno pevali. Fantje, možje, delalci, tako je pametno. Nek P. vincar, ki so ga tudi prisilili na pijačo, djal je, ko je dosta imel: „No, nisem še vedel, da so naši bistr. gospodje taki bedaki, zdaj pa vem, toliko se dajo koštati, pa za tako reč!“ — Pri prijatelji P. Limavšek sedita 2 Pohorska župnika, eden nekdanji Bistriški kaplan. Ni bilo dolgo, privleče neka gladovna žaba muzikaše v lojpo ter da zagosti kake petkrat „das dajče Lied“ med grozovitim drenjem pijane cestne sodrge kot podoknico nekdanjemu svojemu katehetu, kateri ga je bil moral svoje dni zaradi nepovedljivega grdega obnašanja po krajnem šolskem odboru kaznovati dati. S pestmi in gorjačo žugalo se je in grdo preklinjalo njima v lice pri dverih.